

Mònica i Agustí: la lluita i la gràcia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Mare i fill, inscrits en el llibre dels sants de l'Església. Units pel vincle de la maternitat i la filiació, i units, també, per la santedat de vida, encara que per camins diferents. En santa Mònica podem veure la seva fortalesa en la lluita com a mare perquè el seu fill, Agustí, anés pel camí de la vida cristiana i no pas per altres de vicis i ideologies que no menen sinó a la mort. Ella, com a bona mare, no volia la mort del seu fill, sinó la vida plena que solament en Crist es pot trobar.

Però el més important d'aquella mare fou la pregària amb llàgrimes per Agustí, recordant-lo nit i dia davant l'altar del Senyor.

La lluita de Mònica —cristiana casada amb un pagà no pas de caràcter fàcil, ja que, en paraules del seu fill Agustí, «era molt afectuós i, al mateix temps, extremadament colèric»— va constituir, amb la seva fermesa i alhora delicadesa, un exemple en aquella societat pagana per a viure amb dignitat el matrimoni. Però sobretot és coneguda la seva lluita com a mare i mestra d'Agustí. Tota la seva atenció estava centrada en el seu fill, que demanava sense paraules que tingués cura d'ell d'una manera especial, cosa que ella mai no li va negar. Va sofrir amb ell, l'acompanyà en els seus dubtes, el prevení contra el perill de la luxúria, li tirà en cara els seus errors doctrinals i les seves marrades morals, arribant fins i tot a expulsar-lo de casa. Però el més important d'aquella mare fou la pregària amb llàgrimes per Agustí, recordant-lo nit i dia davant l'altar del Senyor. La lluita va durar quinze anys i, en aquesta, Mònica va donar mostres insuperables d'amor maternal, de constància, de sagacitat i d'esperit de fe. I el Senyor li va donar la gràcia de la conversió del seu fill.

Sant Agustí va ser capaç de sortir-se de la teranyina que li impedia de viure en llibertat, teranyina feta amb els vicis i els errors ideològics, quan va trobar-se amb la gràcia de Déu, en Jesús, el seu Fill encarnat. Tanmateix, tot i ésser catecumen de l'Església es va immersir en l'heretgia maniqueista i en una relació extramatrimonial amb una dona, de la qual tingué un fill, Adeodat. Més tard, els camins del Senyor i la pregària de la seva mare el van portar a la península itàlica, i a Milà escoltà la predicació de sant Ambrós. Finalment, l'episodi del tolle, lege, del cant d'uns infants quan ell tenia a les mans l'Escriptura, en concret les cartes de sant Pau, el va posar davant el misteri de l'Encarnació com a font de salvació. La gràcia, mitjançant el baptisme, va entrar en el seu cor i ja mai no el va deixar, com tampoc ell mai no deixà de parlar de la gràcia de Déu, fonament de la vida cristiana, en la seva predicació episcopal i en les seves obres filosòfiques i teològiques.

